

Náhradní láska

Autor: Jakub Jungwirth

Jestli si vzpomínám na svoji matku? Je to stejné, jako byste se zeptali kuřáka, zda si dnes nezapomněl vykouřit svoji cigaretu. Pokud jste na něčem nebo na někom závislí, je pak velmi těžké se této závislosti zbavit, ať je ta závislost dobrá, nebo špatná. Všichni si myslíme, že největší závislosti se tvoří na návykových látkách, ale nejvíce závislími se stáváme právě na lidech, na kterých nám záleží. A to se přesně stalo mně. Stal jsem se závislým na své matce. Na dávné vzpomínce na ni. K této vzpomínce se každý den upínám. Držím se jí, jako kuřák své cigarety, abych mohl jít dál, aby mé srdce neplakalo.

I když jsem svou matku od svých tří let neviděl, pamatuji si její vůni po levném parfému z místního obchodu, její lesklé, do zlatova zbarvené vlasy a oči jako dvě průzračné studny uprostřed lesa. Byla nejkrásnější na celém světě.

Neměli jsme moc peněz, matka mě porodila ve svých čtrnácti letech. Ale dokázala mi dát lásku, kterou jsem tehdy jako malé děcko potřeboval. Vše se změnilo den před mými třetími narozeninami.

Vyrazili jsme s matkou na pouť, která přijela do našeho města. V jednom stánku měli plyšovou žirafu, kterou jsem nutně potřeboval. Matka ji pro mě chtěla vyhrát tím, že obručí strefí černý, nejdál položený kužel. Nepovedlo se. Vyhrála pouze nějaké plastové vysílačky. Já jsem stále chtěl vystavenou žirafu ve výloze. Jelikož matka neměla peníze na další hru, utěšila mě slovy: „Ty vysílačky jsou kouzelné. Když bude nejhůř, do vysílačky řekni: „Vrať se...“ a za vteřinu jsem u tebe, ať už jsi kdekoliv.“

V davu jsem se vydal za motýlem, který kolem mě proletěl. Běžel jsem za ním pár minut a když už nebyl v dohledu, chtěl jsem matce říct, že jsem ztratil překrásného motýla. Ohlédl jsem se za sebe a matka nikde. Utekl jsem od ní moc daleko a ztratil se v davu lidí. Nekonečně dlouho jsem po pouti pobíhal od jednoho stánku ke druhému a hledal moji matku, ale marně. Když jsem byl úplně ztracený, narazil na mě jeden z policistů. Zavedl mě k policejnímu autu, dal mi napít horké čokolády, nabídl mi domácí oříškové sušenky a přikryl dečkou.

Matku už hledám víc jak deset let. Přesouvám se z jednoho dětského domova do druhého. Od jedné pěstounské rodiny k druhé. Nikdo se mnou nechce už mít nic společného, jelikož po téměř každém setmění uteču z domu a vydávám se hledat moji matku. Chybí mi...

Když jsem utekl od poslední pěstounské rodiny, ani si toho nevšimli, nikomu jsem nechyběl. O týden později mě našla policie a poslala mě zpět do dětského domova. Už tam pro mě měli připravené další pěstouny.

Dům nové rodiny byl obrovský. Zdálo se mi v něm všechno uspořádané, upravené, srovnané a útulné a teplé. Celá rodina přišla ke dveřím, aby mě přivítala. Rodiče, jménem Jan a Kamila, měli dvě vlastní děti a šest dětí v péči. Já jsem byl sedmý. Byl jsem vyplašený, kam jsem se zase dostal. Ale první dojem ze setkání s rodinou mi dával malinkou naději. Do té doby než ke mně přišel klučina menšího vzrůstu a začal mi vyprávět, jak děti nedostávají najíst a rodiče nutí děti pracovat. „Radši zdrhej,“ pověděl mi. Samozřejmě jsem se vylekal a chtěl jsem už vzít nohy na ramena. Z ničeho nic se začal za břicho popadat: „Nic lepšího se mi ještě nikdy nepovedlo, měl jsi vidět ten svůj vydešený ksicht. Jinak já jsem Roman a ty seš Jirka, jestli si pamatuju dobře,“ vysmál se mi jako nikdo jiný, ale v očích mu hrál dobrosrdečný čertovský plamínek. Pravda je, že jsem mu opravdu naletěl.

Když jsem se slzami v očích vzpomínal na matku ve své posteli, Jan zavolal na večeři. Podával se vepřový guláš, který miluji. Takhle výborné jídlo jsem snad nikdy nejedl. U večeře se mě různě vyptávali, jak se mi líbilo v jiných rodinách. „Prej rád zdrháš,“ ozval se holčičí hlas. Jmenovala se Eliška. Nejstarší dítě v rodině. Přišla o své rodiče ve svých sedmi letech při autonehodě, odjížděli zrovna z hokejového zápasu. Byla krásná, hodně mi připomínala mou matku. Na chvíli jsem se zasekl a po chvíli jsem odpověděl: „Ne že bych rád utíkal, ale ty rodiny mě k tomu donutily, nedalo se to vydržet.“ „Tak snad se ti u nás bude líbit a utíkat chtít nebudeš,“ pronesla Kamila, která celou dobu jenom poslouchala rozhovor, seděla mlčky a vychutnávala si jídlo, které sama navařila.

Martin, syn Jana a Kamily, se vyznal v počítačích a dokázal se nabourat i na FBI server. Pokoušel jsem se s ním sblížit, protože mi bylo jasné, že mou matku dokáže najít do minuty. Nevycházel ale téměř ze svého pokoje, musel jsem se vydat já za ním, do jeho temné díry. Měl zde několik počítačů, notebooků a další přístroje. Pokusil jsem se ho oslovit: „Martine, jak vůbec funguje tohle?“ Ukázal jsem na něco malého, mělo to snad tisíc drátků. Martin se na mě jen podíval, neříkal nic. Sledoval mě, jako bych byl nějaký vetřelec. Pro něho byl ale vetřelec každý. S nikým nemluvil, nechodil na společné obědy či večeře. Kamila mu vše odnášela do jeho pokoje, ze kterého snad ani nevylézal.

Martina jsem navštěvoval každý den, nemluvil se mnou, neodpovídal na žádnou z mých otázek, jen mě probodával pohledem. „Jak tě to může bavit?“ uslyšel jsem Martina, snad poprvé, mluvit. Nevěděl jsem, co odpovědět, tak

jsem řekl hned první větu, co mě napadla: „Máš tady klid, rád tu trávím čas.“ „Neznám nikoho, kdo by rád trávil čas v mém pokoji, natož se mnou. Co doopravdy chceš?“ Bylo lepší nelhat a říct pravdu: „Hledám svou matku, ztratil jsem ji, když mi byly tři roky.“ „Myslíš si, že kdyby o tebe měla zájem a nebyl jsi jí jedno, že by tě už dávno sama nenašla?“ Nechtělo se mi jeho slovům věřit. S brekem jsem odešel z jeho pokoje. Celou noc jsem strávil u počítače a pokoušel se najít svou matku. „Tak Gita Srbová jo?“ ozval se za mými zády Martin, který se cítil špatně za to, co mi řekl.

Stačila dvě kliknutí a Martin o mé matce věděl vše, adresu, kde pracuje, kdo je její současným přítelem. Bylo to snad poprvé, co jsem brečel radostí. Rychle jsem obejmul Martina, který mě ihned odstrčil.

Když mě Jan odvážel do školy, viděl, že se něco děje. „Někdo se ti líbí?“ zeptal se zvědavě. „Ne, proč?“ odpověděl jsem vystrašeně. „Za tu dobu, co jsi u nás, jsi ještě v očích takovou jiskru neměl. Jako bys měl nový smysl života, něco, za čím mohl jít,“ řekl Jan, nevědoucí, z čeho jsem tak šťastný. „Víš ty co, po škole tě vyzvednu a pojedem na zmrzku, všechno mi pak povíš,“ pokyvoval hlavou s úsměvem na tváři.

Znal jsem adresu své matky a nebyl důvod, proč za ní nejít. Bydlela jen pár bloků od mé školy. Jak skončila škola, nastoupil jsem do metra a jel za ní. Neuvedomil jsem si, že před školou čeká Jan, který mě chtěl vzít na zmrzlinu. Byla to už hodina, co na mě čekal, tak se šel podívat do školy, co se děje. „Ten už dávno odešel,“ řekla mu moje třídní učitelka. Jan rychle vytočil mé telefonní číslo a pokoušel se mi dovolat, ale beznadějně, jel jsem v metru a nebyl jsem dostupný.

Došel jsem před bytový dům, kde bydlela má matka. Těžce jsem si oddechl a prošel hlavním vchodem. Nervozitou jsem skoro nestál. Zaklepal jsem na byt číslo dvacet pět. „Kdo to je?!“ uslyšel jsem mužský agresivní hlas. „Nevím,“ odpověděl ženský hlas. Když se otevřely dveře, uviděl jsem svou matku. Matku, kterou jsem hledal a čekal na ni tolik let. Z batohu jsem vyndal vysílačku, kterou jsem celé ty roky střežil a řekl jsem do ní: „Vrať se, vrať se prosím.“ Matka nevěděla, zda se usmívat, plakat, či přede mnou zavřít dveře. Obejmula mě a začala potichu brečet na mém rameni. „Kdo to sakra je!“ ozval se znovu ten mužský hlas. „Jen nějaký pošťák,“ odpověděla matka. „A co chce?“ zařval muž. „To já nevím, vydrž chvíli, pošlu ho pryč,“ nečekaně pronesla matka. „Hledám tě ode dne, kdy ses mi ztratila a ty teď řekneš tohle?!“ pípнул jsem zaškrceným hlasem se slzami v očích. „Promiň, ale když jsem tě viděla s tím policistou, jak se o tebe stará, uvědomila jsem si, že se o tebe takhle nikdy nedokážu postarat.“ „Počkat, ty jsi mě viděla, jak jsem s policistou a

nepřišla sis pro mě? Nemusel jsem vyrůstat v dětském domově, nebo v pěstounských rodinách!“ „Promiň, moc mi to promiň, bylo mi sedmnáct, skoro jako teď tobě. Neměla jsem peníze, byla jsem si jistá, že jinde se o tebe postarají líp. Prostě jsem nevěděla, co dělat.“ „Hni sebou a dones mi pivko z lednice, když už stojíš,“ ozval se znovu ten příšerný muž. „Promiň, musím jít. Měj se, ahoj,“ odpověděla matka.

Na pokračí zhroutení jsem vyšel ven. Sedl jsem si v metru na lavičku a přemýšlel nad vším, co mi teď matka řekla. Pokud se jí vůbec stále dá říkat matka. Měl jsem myšlenek plnou hlavu a neuvědomoval si, že vůbec existuje okolní svět.

Nevím, kolik času uběhlo, než mi na rameno zaklepal policista. Otočil jsem se na něho s ubrečenýma očima a neříkal nic. „Našli jsme ho,“ pronesl policista do vysílačky, „odvezeme ho domů.“

Zatímco jsem odjel za svou matkou a byl pryč víc jak půl dne, Jan s Kamilou o mě měli veliký strach a nechali po mně vyhlásit pátrání.

Když mě pak policie přivezla zpět do domu Jana a Kamily, celá rodina nevěděla, zda na mě mají být naštvaní nebo mě obejmout radostí. „Kde´s byl kámo?“ rozštípl to Roman, který bral vše s nadhledem jemu vlastním. „Omlouvám se,“ zašeptal jsem. „A to je jako všechno? Jan, já, všichni jsme se o tebe strašně báli. Proč jsi to udělal, proč jsi utekl a nic neřekl? Máš se u nás špatně? Nemáme tě dost rádi?“ řekla smutně Kamila. „Nevidíš snad, že se trápí?“ odpověděl jí Jan za mě, aby celou situaci uklidnil.

Večer za mnou Jan přišel a já mu vyprávěl vše, co mě tížilo. O dlouholetém hledání mé matky, o hledání domova a pevné půdy pod nohama. O tom, jak jsem dnes svoji matku našel a vlastně nenašel.

Potom jsem vyndal vysílačku a řekl do ní: „Teď už jsem konečně doma, mají mě tu rádi a umějí se o mě postarat...“

Jméno: Jakub Jungwirth

E-mail: [REDACTED]

Telefon: [REDACTED]

Název školy: Obchodní akademie Karlovy Vary